

ПРОЛОГ

Усе почалося зі злочину. З викрадення хлопчика.

За злочин це не сприймали. Ба більше, чоловік, який втілював цей задум у життя, був солдатом — капітаном Ескадрону Стріл, який відповідав за охорону короля Каstellану й за те, щоб усі дотримувалися королівського Закону.

Злочинців він страшенно не любив.

Звали його Арістід Жоліве. Коли він підійняв руку, щоб постукати у двері сиротинця, на його лівій долоні в місячному сяйві блиснув великий квадратний аметист із вигравіюваним левом — символом міста. Здавалося, звір ревів.

Тиша. Жоліве насупив брови. Він був не з тих, хто любить чекати чи кому часто випадало це робити. Чоловік озирнувся туди, де до моря збігала вузька стежка, прорубана в скелястому схилі. Це місце завжди здавалося йому не дуже підходящим для сиротинця. Скелі, що височіли над північною бухтою Каstellану, були зазубрені, всіяні шрамами, наче обличчя людини, яка перехворіла на віспу, ще й припорошені тонким шаром рухлого гравійного осипу. Тут так легко втратити рівновагу, і щороку з десятків людей таки падали в зелене море. Жоден не діставався до берега, бо ж навіть якщо після падіння хто й виживав, крокодили, які чатували під поверхнею води, чудово знали, що означають крики й сплески.

Та якимось чином Дому сиріт Айгона вдавалося порятувувати більшість, якщо не всіх, своїх опікуванців від пашхижаків. А з огляду на звичну долю безпритульних дітей на вулицях міста, це непогані шанси. Потрапити в сиротинець вважали за щастя.

Жоліве знову насупився й постукав ще раз. Звук відбився луною, неначе саме каміння дзвеніло. Гранітний фасад Дому поставав просто зі скелі, обнесений сіро-зеленою стіною. Сиротинець не стояв на верхівці кручі, радше був її частиною. Колись, ще за часів старої імперії, тут була фортеця. На дверях, у які він стукав, досі проглядалися вицвілі викарбувані слова давньою мовою імперії Магна Каллатіс. Для Жоліве вони не містили жодного значення. Він ніколи не розумів, навіщо вивчати мову, якою вже ніхто не розмовляв.

Двері розчинилися навстіж. По той бік стояла жінка, убрана в синьо-білу одіж сестри Айгона. Вона поглянула на Жоліве з настороженим упізнаванням.

— Вибачте, що змусила вас чекати, легате, — сказала жінка. — Я не знала, що ви повернетесь сьогодні.

Жоліве ввічливо схилив голову.

— Сестро Бонафіліє, — промовив він. — Можна зайти?

Жінка вагалася, хоча Жоліве й не розумів чому. Це запитання — проста формальність. Якби він захотів увійти в сиротинець, то ані вона, ані жодна з її сестер не змогли б йому завадити.

— Я думала, — сказала вона, — що коли ви пішли, побувавши тут минулого разу, це означало, що не знайшли в нас те, чого хотіли.

Легат уважніше глянув на неї. Сестра Бонафілія була охайною тендітною жінкою з худим обличчям і шорсткими руками. Одяг носила простий, безліч разів поправаний.

— Минулого разу я приходив подивитися, що ви маєте, — сказав він. — Доповів про свої знахідки палацу. За їхнім наказом повернувся. За наказом *короля*.

Жінка ще мить повагалася, тримаючись рукою за одвірок. Сонце вже сідало. Зрештою ж, стояла зима, сухий сезон. Хмари на обрії набували рожевих і золотавих барв. Жоліве знову насупив брови, адже сподівався покінчити із цим завданням до темноти.

Сестра Бонафілія схилила голову.

— Авжеж.

Вона відступила, пропускаючи Жоліве досередини. За дверима постала зала, вибита з граніту; стелю прикрашали вицвілі зелені й золотаві кахлі — кольори старої імперії, яка пала тисячу років тому. Попід стінами стояли Святі сестри в поношених лляних сукнях; жінки не зводили із Жоліве пильних поглядів. З плином років кам'яна підлога втратила гладкість і зринала й спадала, мов хвилі в океані. Кам'яні сходи вели нагору, без сумніву, до дитячих спалень.

Декілька дітей — дівчаток років одинадцяти чи дванадцяти — спускалися тими сходами до зали. Побачивши Жоліве в лискучій червоно-золотій формі та із церемоніальним мечем на поясі, дівчатка завмерли із широко розплющеними очима, а тоді побігли назад, безшумні, мов миші під пильним поглядом kota. Уперше за весь час звична стриманість сестри Бонафілії похитнулася.

— Будь ласка, — сказала вона. — Коли ви отак-от приходите сюди, це лякає дітей.

Жоліве натягнуто всміхнувся.

— Я не затримуватимуся, якщо ви сприятимете виконання наказів короля.

— І що ж це за накази?

Кел і Кас гралися в піратів на курній землі. Цю гру вони виграли самі, для неї потрібні лише палички й кілька барвистих кульок, які Кел виграв у карти в старших хлопців. Кел, як завжди, шахраював, але Кас на те не зважав. Він повністю зосередився на грі. Пасма русявого волосся спадали на його веснянкувате обличчя, він задумливо супився, обмірковуючи наступний хід свого корабля.

Усього кілька хвилин тому сестра Женова випроводила їх зі спальні до саду разом з іншими хлопчиками. Не пояснила чому, сказала лише знайти собі якесь заняття. А Кел і не розпитував. Зазвичай о цій порі він стояв би біля умивальників і, готуючись до вечері, натирав би обличчя й руки грубим милом. «У чистому тілі — чиста душа, — любила повторювати сестра Бонафілія. — Здоров'я — це багатство, а я бажаю вам усім бути багатими».

Кел відкинув волосся назад. Воно вже відросло; невдовзі сестра Бонафілія це помітить, схопить хлопчика й обстриже кухонними ножицями, бурмочучи щось під ніс. Кел не заперечував. Він знав, що сестра мала виняткову прихильність до нього, бо ж часто потайки приносила йому з кухні тістечка, а коли ловила на небезпечних скелях, тих, що стриміли над океаном, лише трохи сварила.

— Сутеніє, — сказав Кас, примружено дивлячись на небо, що поступово набувало фіолетової барви. Кел шкодував, що звідси не видно океану. Це єдине, що йому ніколи не набридало: дивитися на море. Він намагався пояснити це Касу — як воно завжди змінюється, щодня стає іншого кольору, і що світло падає інакше, — але Кас лише по-доброму стінав плечима. Йому не треба розуміти, чому Кел робить те, що робить. Він його друг, і цього достатньо.

— Як гадаєш, чого нас сюди випроводили?

Перш ніж Кел устиг відповісти, з-під арки, яка з'єднувала огорожений сад з основною фортецею, вийшли дві постаті. (Кел завжди називав споруду фортецею, а не сиротинцем. Жити у фортеці значно цікавіше, аніж у місці, куди ти потрапив, бо нікому не потрібний.)

Однією з тих постатей була сестра Бонафілія. Іншу знали майже всі мешканці Каstellану. Високий чоловік у мундирі з латунними гудзиками, з гербом на грудях, що зображав дві націлені одна на одну стріли. Чоботи й наручні підбиті цвяхами. Він їхав верхи на чолі Ескадрону Стріл, — найбільш тренуваних солдатів короля, — коли вони маршували містом під час парадів у святкові й урочисті дні. Місцеві жителі називали його Метким Орлом, і він справді нагадував хижого птаха. Високий і худорлявий, з кістявим обличчям із численними шрамами, що білими плямами яріли на оливковій шкірі.

Це був легат Арістід Жоліве, і вже вдруге Кел бачив його в сиротинці. Що дивно. Як йому відомо, військові командири не відвідують сиротинців. Але не минуло ще й місяця, відколи хлопці гралися в саду, як-от сьогодні, і Кел озирнувся до фортеці й побачив червоно-золотий спалах.

Хлопчик завжди захоплювався Жоліве, який часто виступав лиходієм в іграх із Касом: мисливцем на піратів і злодіїв, який, спіймавши бідолашного злочинця, замикав його у в'язниці Таллі й катував, щоб вибити інформацію. Звісно, ані Кел, ані Кас ніколи не розколювалися, бо немає нічого гіршого, ніж стати викажчиком.

Хай там як, а Кел одразу впізнав Жоліве й схопився на ноги. Та поки добіг до фортеці, командир уже пішов, а коли хлопчик запитав у сестри Бонафілії, чи приходив сюди легат, вона сказала не вигадувати й не надумувати собі зайвого.

Хлопці в саду притихли, коли Жоліве уважно вглядався до-вокола вицвілими очима; його погляд завмер на одному хлопчику (Жакме, який саме здирав кору з порошкового дерева), тоді на іншому (Бертрані, найстаршому серед них, якому десять років). Потім легат ковзнув очима по Касу й нарешті поглянув на Кела.

Після зтяжної, напруженої мовчанки він усміхнувся.

— Отам, — сказав Жоліве. — Отой.

Кел і Кас спантеличено Perezирнулися. «Котрий із нас?» — самими губами спитав Кас, але часу обговорювати не було. Кела схопили за руку й змусили підвестися.

— Ти повинен піти. — Сестра Бонафілія міцно стиснула його передпліччя. — Не створюй проблем, Келе, будь ласка.

Келу дошкулило це прохання. Він не був проблемною дитиною. Ну, так, якось трапився отой випадок із вибуховим порошком і Північною вежею, а ще той раз, коли він змусив Бертрана спуститися по дощці із садової стіни, і той йолоп зламав кістку в ступні. Але це могло статися з ким завгодно.

Проте обличчя сестри Бонафілії затьмарювала тривога. Зітхнувши, Кел простягнув свою кульку Касу.

— Приглянь за нею, поки мене не буде.

Кас кивнув і демонстративно запхнув скляну кульку в кишеню жилетки. Йому й на думку не спало, що Кела може не бути довше кількох хвилин. Сам Кел теж так не вважав, але вже починав сумніватися. Відчувалося щось неправильне в тому, як сестра Бонафілія квапливо повела його через сад. І в тому, як легат уважно глянув на нього, щойно вони підійшли; як нахилився, придивляючись уважніше, немовби шукав розгадку якоїсь таємниці. Він навіть підвів обличчя Кела, щоб ретельніше його оглянути, від чорнявого в'юнкого волосся й блакитних очей до випнутого підборіддя.

Жоліве насупився.

— Хлопець замурзаний.

— Він грався в землі, — сказала сестра Бонафілія. Кел замислився, чому дорослі так люблять зауважувати очевидні речі. — Він часто це робить. Йому подобається бути брудним порослям.

Кел відчув перші тривожні дзвіночки. Він не був бруднішим за будь-кого з хлопців, то чому ж сестра Бонафілія так дивно поводитися й говорила? Однак він не зронив ані слова, коли вони вийшли із саду: легат крокував попереду, а Бонафілія швидко вела Кела через стару фортецю. Вона ледь чутно бурмотіла собі під ніс: «Айгоне, ти оточуєш землю водами, ти правиш стрімкими кораблями, даруй своїй доньці безпеку для її опікуванця».

Кел збагнув, що вона молилася, і його знову вколола тривога — ще гостріша, ніж раніше.

Коли вони дісталися першої зали, хлопчик зі здивуванням зауважив, що вхідні двері відчинені. А за ними, неначе в портретній рамці, виднілося сонце, що стрімко пірнало в океан. Небо відкидало гарячий відблиск на блакитну воду. На обрії він бачив вежі затонулого Тіндарісу, забарвлені у винний колір.

Ця картина відвернула увагу Кела, і він утратив лік часу, як це іноді траплялося, коли помічав щось прекрасне. Хлопчик отямився вже посеред кам'янистої кручі за стінами сиротинця. По один бік від нього стояла сестра Бонафілія, а по інший — Жоліве; його червоно-золота форма сяяла, наче призахідне сонце.

А ще тут стояв кінь. Кел із жахом витріщився на тварину. Звісно, він уже не раз бачив коней здалеку, але ще ніколи не стояв так близько. Кінь здавався величезним і здіймався над